

Knjiga proroka Daniela - broj šezdeset i dva

Razotkrivanje dragulja proročkog viđenja Williama Millera: kritičko ispitivanje udaljavanja adventizma od „velikog svjetla“ i poziv na povratak istinskim temeljima

Jeff Pippenger

2024-01-26

Dragulji iz sna Williama Millera sjat će deset puta jače nego što su sjali u povijesti milerita. Razumijevanje milerita o spoznaji koja je tijekom njihove povijesti bila umnožena bilo je točno, ali nepotpuno. Kada se njihovo razumijevanje smjesti u povijesni okvir koji je točniji, ono ukazuje na ozbiljnije implikacije, jer ne samo da proširuje proročke istine predstavljene draguljima, nego također donosi kušnju za deset djevica posljednjih dana. Mileritsko razumijevanje prikazano je na dvjema pionirskim kartama (1843. i 1850.). Obje karte bile su ispunjenje tablica prorečenih u drugom poglavlju Habakuka, a činjenica da su karte bile ispunjenje Habakuka, kao i to da su upravo te istine bile temeljne istine adventizma, kao takve je prepoznao Duh Proroštva.

Razumijevanje nekolicine temeljnih istina bilo je uvećano u slavi kada su mileriti, nakon velikoga razočaranja 22. listopada 1844., bili dovedeni do razumijevanja nebeskoga Svetišta i istina povezanih sa Svetištem. No prijelaz adventizma u laodicejsko stanje 1856. godine, te njihovo konačno odbacivanje „sedam vremena“ 1863., odveli su ih u pustinju Laodiceje. Od 1850-ih godina kroz adventizam nije iznesena nijedna značajna istina. Ako sumnjate u tu tvrdnju, tada naznačite zašto je netočna.

Mileriti su bili u pravu u razumijevanju Daniela dva, ali je njihovo razumijevanje bilo ograničeno. Adventizam nikada nije otišao dalje od mileritskog razumijevanja. Danas se svih osam kraljevstava prikazanih u drugom poglavlju Daniela može razabrati, kao i simbolika Danielove molitve da razumije tajnu Nabukodonozorova sna. Ta tajna predstavlja posljednju proročku tajnu (svi proroci ukazuju na posljednje dane), a posljednja proročka tajna jest ono što Ivan prepoznaje kao Otkrivenje Isusa Krista. Ta se tajna otpećuje kada je „vrijeme blizu“, neposredno prije nego što se zaključi vrijeme milosti, i ta se tajna sada otpećuje za one koji odluče vidjeti.

Milleritsko razumijevanje „svagdašnje“ u Danielovoj knjizi bilo je nadahnućem potvrđeno kao ispravno, no do 1901. adventizam je započeo proces odbacivanja te temeljne istine, a do 1930-ih adventizam se vratio starom protestantskom gledištu, koje tvrdi da „svagdašnje“ predstavlja neki vid Kristove službe u Svetištu. To sotonsko gledište, kaže Duh Proroštva, poteklo je od „anđela koji su bili izbačeni s neba“. Danas se ispravno milleritsko gledište o „svagdašnjem“ može vidjeti ne samo kao simbol poganstva, nego i kao simbol pobune adventizma, koja donosi silnu zabludu na one koji ne ljube istinu.

Mileriti su bili dovedeni do točnoga datuma isteka dvije tisuće i tristo godina, a adventizam je odmah nakon Velikog razočaranja prepoznao povećano svjetlo povezano s tim proročanstvom; no svojim odbacivanjem „sedam vremena“, od 1856. do 1863., pa čak i sve do samoga ovoga dana,

nisu vidjeli nikakvo napredujuće svjetlo iz nauka za koji tvrde da je njihov središnji stup i temelj. Danas se „sedam vremena“ može vidjeti (od onih koji su voljni vidjeti) kao izravno povezano sa svakim vremenskim razdobljem proročanstva o dvije tisuće i tristo godina.

Prvih četrdeset i devet godina predstavlja ciklus počivanja zemlje svake sedme godine, koji se ponavlja sedam puta. Četiri stotine i devedeset godina ne predstavlja samo razdoblje kušnje za drevni Izrael, nego također pokazuje koliko će se godina pobune protiv zapovijedi da se zemlji dopusti počinak navršiti kako bi se nakupilo ukupno sedamdeset godina tijekom kojih je zemlji bilo uskraćeno počivanje (što je razdoblje sužanjstva upravo zbog te pobune). Tjedan u kojemu je Krist potvrdio Savez ustrojen je s tri i pol godine do križa i tri i pol godine nakon križa. U tom je tjednu Krist sabirao sve ljude, jer je rekao da će, bude li uzdignut, sabrati sve ljude.

Sada je sud ovomu svijetu; sada će knez ovoga svijeta biti izbačen. A ja, kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću privući k sebi. Ivan 12,31.32.

Dvije tisuće petsto dvadeset dana tijekom kojih je Krist potvrdio savez i sabrao ljude k sebi predstavlja dvije tisuće petsto dvadeset godina tijekom kojih je Bog raspršio svoj pobunjeni narod zbog prijevora svojega saveza. „Sedam vremena“ izvršenih nad sjevernim kraljevstvom Izraelom predstavljala su raspršenje od dvije tisuće petsto dvadeset godina koje je započelo 723. pr. Kr. i završilo 1798. godine. Godina 538. dijeli ta dva razdoblja i tvori dva uzastopna razdoblja od tisuću dvjesto šezdeset godina. Prvo razdoblje predstavlja gaženje Svetišta i Vojske od strane poganstva, a drugo gaženje koje je izvršilo papinstvo.

„Sedam vremena“ od dvije tisuće petsto dvadeset godina protiv južnoga kraljevstva, koja su započela 677. pr. Kr., a završila 1844., okončala su se 22. listopada 1844. To je simbol prokletstva saveza te je zaključeno zvukom jubilejske trube koja se trebala oglasiti na Dan pomirenja. Prototipski Dan pomirenja koji je započeo 22. listopada 1844. predstavlja vremensko razdoblje. To je razdoblje istražnoga suda, i tijekom toga vremenskog razdoblja trebala se oglasiti jubilejska truba povezana sa svetim ciklusom broja sedam.

Nego u dane glasa sedmoga anđela, kad on počne trubiti, dovršit će se tajna Božja, kako ju je navijestio svojim slugama prorocima. Otkrivenje 10,7.

Oglašavanje sedme trube, koje je započelo 22. listopada 1844., predstavlja jubilejsku trubu svetoga ciklusa od sedam, kako je izloženo u dvadeset i petom poglavlju Levitskog zakonika. Mileriti su u konačnici bili u pravu glede datiranja proročanstva o dvije tisuće i tri stotine godina, a adventizam je neposredno nakon Velikog razočaranja došao do dubljeg razumijevanja toga, no Millerov „dragulj“ razdoblja od dvije tisuće i tri stotine godina danas sjaji deset puta jače. Svaka proročka značajka sedam razdoblja predstavljenih unutar razdoblja od dvije tisuće i tri stotine godina ima izravnu proročku povezanost s dvije tisuće i pet stotina i dvadeset godina („sedam vremena“) iz dvadeset petog i dvadeset šestog poglavlja Levitskog zakonika.

Mileriti su odbacili tvrdnju otpaloga protestantizma i katolicizma da su „nasilnici tvoga naroda“, koji su se „uzdigli“ i „pali“, simbol Antioha Epifana, i bili su u pravu. Znali su i branili istinu da je Rim taj koji je u Božjoj proročkoj riječi prikazan kao „nasilnici tvoga naroda koji utvrđuju

viđenje“, a ne neki nepoznati i povijesno beznačajni sirijski kralj koji je utvrdio viđenje.

Danas adventistički teolozi naučavaju da su „nasilnici tvoga naroda” Antioh Epifan. Danas se argument koji je u mileritskoj povijesti predstavljao da bivši saveznički narod, koji je bio zaobilažen, nije razumio niti je mogao razumjeti viđenje (što se potvrđuje ispravnim razumijevanjem izraza „nasilnici tvoga naroda”), ponovno ponavlja od strane bivšega savezničkog naroda koji je opet zaobilažen.

Gdje nema viđenja, narod propada; a blažen je onaj koji drži zakon. Izreke 29:18.

Mileriti su ispravno naučavali da su dvije tisuće petsto dvadeset godina („sedam vremena“) iz Levitskog zakonika dvadeset i šestoga poglavlja bile najdulje i posljednje vremensko proročanstvo u Bibliji, no laodicejski adventizam odbacio je taj „dragulj“ 1863. godine, a danas se može vidjeti (od onih koji žele vidjeti) da Mileriti ne samo da su bili u pravu kada su „sedam vremena“ prepoznali kao najdulje vremensko proročanstvo u Bibliji, nego i da je „prokletstvo“, koje je Božje negodovanje, bilo izvršeno nad sjevernim i južnim kraljevstvom Izraela.

Danas se može vidjeti da su odgovarajući završeci tih dviju srdžbi, o kojima govori knjiga proroka Daniela (kao i drugi proroci), dva graničnika (prvi i posljednji) razdoblja od četrdeset i šest godina, tijekom kojega je Krist podigao mileritski hram, kao što je predloženo četrdeset i šestim danom Mojsijeva boravka na gori, kada je primao upute za podizanje šatora u pustinji; te četrdeset i šestim godinama Herodova preuređivanja hrama, na koje su se farizeji pozvali u svom razgovoru s Kristom o tome kako će ga On „uskrsnuti” očišćenjem hrama koji su trgovci i mjenjači novca bili „razorili”, a također i uskrsnućem Njegova ljudskog hrama koji je bio stvoren s četrdeset i šest kromosoma. Danas su temeljne istine mileritskog pokreta jednako ispravne kao ikada prije, ali su sada deset puta dublje.

Danas se može vidjeti (od onih koji su voljni vidjeti) da je Krist, kada se u trinaestom retku osmog poglavlja Daniela predstavio kao Palmoni (Čudesni Brojitelj, ili Brojitelj tajni), izlagao povezanost između jednoga viđenja koje je predstavljalo razdoblje od dvije tisuće i tristo godina i drugoga viđenja koje je predstavljalo dvije tisuće i petsto dvadeset godina. Kada se prepozna odnos ovih dvaju proročkih razdoblja, može se vidjeti da su ona izravno povezana s tisuću dvjesto šezdeset godina papinske vladavine, što je pak povezano s tisuću dvjesto devedeset godina iz Daniela 12, kao i s tisuću tristo trideset i pet godina iz istoga retka.

Postoje mnoge izravnije poveznice proročkih razdoblja koje su povezane s dvjema viđenjima iz trinaestog i četrnaestog retka osmog poglavlja Daniela, ali ih prepoznaju samo oni koji žele vidjeti. No danas, povrh povezanosti svih vremenskih razdoblja koja su sjedinjena tim dvama viđenjima, stoji otkrivenje imena Palmoni (Čudesni Brojitelj, ili Brojitelj Tajni). Mileriti su bili u pravu u pogledu tih dvaju redaka, ali ograničeno, a danas je adventizam jednostavno u potpunoj i posvemašnjoj tami.

Zastanite se i čudite se; vičite i vapijte: pijani su, ali ne od vina; teturaju, ali ne od žestoka pića. Jer je Gospod izlio na vas duh duboka sna i zatvorio vaše oči; proroke i vaše glavare, vidiocce, pokrio je. I sva vam je utvara postala kao riječi zapečaćene knjige, koju daju učenomu,

govoreći: Čitaj ovo, molim te; a on kaže: Ne mogu, jer je zapečaćena. A knjiga se daje onomu koji nije učen, govoreći: Čitaj ovo, molim te; a on kaže: Nisam učen. Izaija 29:9–12.

Sestra White utvrđuje da je Williamu Milleru bilo dano „veliko svjetlo” o knjizi Otkrivenja, ali njegovo razumijevanje dvanaestog, trinaestog, sedamnaestog i osamnaestog poglavlja Otkrivenja, naprosto, nije bilo ispravno. Ta pogrešna razumijevanja nisu prikazana na dvjema svetim kartama, ali ono što je prikazano iz devetog poglavlja knjige Otkrivenja jest „dragulj”, naime da je islam predstavljen kroz tri Jaoa.

„Propovjednici i narod gledali su na knjigu Otkrivenja kao na tajanstvenu i manje važnu od drugih dijelova Svetoga pisma. Ali vidjela sam da je ova knjiga doista otkrivenje dano na osobitu korist onima koji će živjeti u posljednjim danima, da ih vodi u razabiranjima njihova istinskoga položaja i njihove dužnosti. Bog je usmjerio um Williama Millera na proročanstva i dao mu veliku svjetlost o knjizi Otkrivenja.“ Early Writings, 231.

Izraz „velika svjetlost” u spisima sestre White vrlo je poučan. Miller je razumio crkve, pečate i trube iz Otkrivenja, jer su sveti anđeli „usmjeravali njegov um” na te predmete. „Velika svjetlost” dana Milleru bila je predočena na dvjema svetim pločama, a doktrinarne istine koje su bile „velika svjetlost” u njegovu su snu bile označene kao „dragulji”. Adventizmu je bila dana ta „velika svjetlost”, a on ju je počeo prekrivati krivotvorenim draguljima počevši od 1863. Načelo „svjetlosti” jest da je „svjetlost” ono čime Krist sudi pojedincu ili narodu.

Ne samo da „svjetlo” sudi jednom narodu, nego i ono „svjetlo” koje su mogli imati da se nisu opirali (kao što su učinili 1856., kao samo jedan od mnogih primjera). Drugo obilježje povezano sa „svjetlom” jest da „svjetlo” koje se odbacuje proizvodi odgovarajući stupanj tame. Adventizam je odbacio i prikrio „veliko svjetlo” koje je Bog dao Milleru, a koje predstavlja temelje adventizma.

„Onaj koji vidi ispod površine, koji čita srca svih ljudi, govori o onima koji su imali „veliko svjetlo”: ‘Oni nisu ojađeni ni zapanjeni zbog svojega moralnog i duhovnog stanja.’ Da, izabrali su svoje putove, i duša njihova uživa u svojim gadostima. I ja ću izabrati njihove zablude i navest ću na njih ono čega se boje; jer kad sam zvao, nitko se nije odazvao; kad sam govorio, nisu slušali, nego su činili zlo preda mnom i izabrali ono što mi nije bilo po volji.’ ‘Bog će im poslati silnu zabludu da povjeruju laži’, jer ‘nisu primili ljubav prema istini da bi se spasili’, ‘nego su uživali u nepravедnosti.’ Izaija 66,3.4; 2 Solunjanima 2,11.10.12.

„Nebeski Učitelj upitao je: ‘Koja jača zabluda može zavesti um od pretvaranja da gradite na pravome temelju i da Bog prihvaća vaša djela, dok u stvarnosti mnoge stvari provodite prema svjetovnoj politici i griješite protiv Jehove? O, to je velika obmana, očaravajuća zabluda, koja obuzima umove kada ljudi koji su „jednom upoznali istinu” zamijene oblik pobožnosti za njezin duh i silu; kada pretpostavljaju da su bogati i obogaćeni dobrima te da im ništa nije potrebno, dok su u stvarnosti u potrebi za svime.’” Testimonies, svezak 8, 249, 250.

Laodiceja, u koju je adventizam postao 1856. godine, predstavlja one kojima je nekoć bila dana „velika svjetlost”, ali kojima je suđeno primiti „snažnu zabludu” iz Druge poslanice Solunjanima, dok sve vrijeme vjeruju da je lažni temelj koji su podigli uvođenjem krivotvorenih novčića i dragulja određen od Boga, a zapravo je to temelj sazidan na pijesku. Adventizam je „crkva koja je

imala veliku svjetlost, velike dokaze”, ali je i „crkva” koja je odbacila „poruku koju je Gospodin” „poslao”, te je otada primila „najnerazumnije tvrdnje i lažne pretpostavke i lažne teorije”.

„Neposvećeni propovjednici svrstavaju se protiv Boga. Oni u istom dahu hvale Krista i boga ovoga svijeta. Dok po vlastitoj tvrdnji primaju Krista, prihvaćaju Barabu, i svojim djelima govore: ‘Ne ovoga Čovjeka, nego Barabu.’ Neka svi koji čitaju ove retke uzmu to k srcu. Sotona se hvalio onim što može učiniti. On misli razbiti jedinstvo za koje se Krist molio da bi moglo postojati u Njegovoj crkvi. On kaže: ‘Izići ću i bit ću duh laži da prevarim one koje mogu, da kritiziram, i osuđujem, i krivotvorim.’ Neka sina prijevare i lažnog svjedočanstva prihvati ‘crkva koja je imala veliko svjetlo’, velike dokaze, i ta će crkva odbaciti poruku koju je Gospod poslao te primiti najnerazumnije tvrdnje i lažne pretpostavke i lažne teorije. Sotona se smije njihovoj ludosti, jer zna što je istina.”

„Mnogi će stajati za našim propovjedaonicama s bakljom lažnog proroštva u svojim rukama, zapaljenom od paklene baklje Sotone. Ako se sumnje i nevjera budu njegovali, vjerni će službenici biti uklonjeni od naroda koji misli da zna toliko mnogo. ‘Kad bi i ti znao’, rekao je Krist, ‘barem u ovaj svoj dan, što je za tvoj mir! Ali sada je skriveno tvojim očima.’“

„Ipak, temelj Božji stoji čvrsto. Gospodin poznaje one koji su Njegovi. Posvećeni propovjednik ne smije imati prijevare u svojim ustima. On mora biti otvoren kao dan, slobodan od svake ljage zla. Posvećena služba i tisak bit će sila u rasvjetljavanju svjetla istine ovome izopačenom naraštaju. Svjetlo, braćo, više svjetla nam je potrebno. Zatrubite u trubu na Sionu; oglasite uzbunu na svetoj gori. Okupite vojsku Gospodnju, s posvećenim srcima, da čuje što će Gospodin reći svojem narodu; jer On je umnožio svjetlo za sve koji će slušati. Neka budu naoružani i opremljeni te neka izađu u boj — u pomoć Gospodinu protiv silnika. Sam će Bog djelovati za Izraela. Svaki lažljivi jezik bit će utišan. Ruke anđela oborit će varljive spletke koje se kuju. Sotonske utvrde nikada neće trijumfirati. Pobjeda će pratiti poruku trećega anđela. Kao što je Zapovjednik vojske Gospodnje srušio zidine Jerihona, tako će trijumfirati narod Gospodnji koji drži Njegove zapovijedi, a svi suprotstavljeni čimbenici bit će poraženi. Neka nijedna duša ne prigovara slugama Božjim koji su im došli s porukom poslanom s Neba. Ne tražite više na njima mane govoreći: ‘Previše su izričiti; govore odviše snažno.’ Možda govore snažno; ali nije li to potrebno? Bog će učiniti da uši slušatelja bride ako ne budu htjeli poslušati Njegov glas ili Njegovu poruku. On će osuditi one koji se opiru riječi Božjoj.”

„Sotona je poduzeo svaku moguću mjeru kako ništa ne bi došlo među nas kao narod da nas ukori i prekori te opomene da odbacimo svoje zablude. Ali postoji narod koji će nositi Božji kovčeg. Neki će otići od nas i više neće nositi kovčeg. Ali oni ne mogu podići zidove da zapriječe istini; jer ona će ići dalje i uzlaziti sve do kraja. U prošlosti je Bog podizao ljude, a i sada još ima ljude prigode koji čekaju, pripravljeni da izvrše Njegovu volju—ljude koji će proći kroz ograničenja koja su samo kao zidovi obmazani nevapnjenim vapnom. Kad Bog stavi svojega Duha na ljude, oni će djelovati. Objavljivat će riječ Gospodnju; podizat će svoj glas kao truba. Istina se u njihovim rukama neće umanjiti niti izgubiti svoju silu. Oni će pokazati narodu njegove prijestupe, a domu Jakovljevu njegove grijehe.” Testimonies to Ministers, 409–411.

Poistovjetiti sotonski simbol „svagdašnje” sa simbolom Krista znači hvaliti „Krista i boga ovoga svijeta u istom dahu. Dok tobože primaju Krista, oni prihvaćaju Barabu i svojim djelima govore: ‘Ne ovoga Čovjeka, nego Barabu.’” Istine prikazane u Millerovu snu kao „dragulji”, a također slikovito predočene na dvjema svetim pločama, jesu „velika svjetlost” koja je dana Milleru i koju je adventizam odbacio.

Tvrde da slave Krista sotonskim simbolom i tvrde da stoje na Božjem temelju, a zapravo je riječ o krivotvorenom temelju koji donosi silnu zabludu svima koji zauzimaju svoje mjesto na toj pogrešnoj doktrinarnoj građevini. Nema ničega nova pod suncem, i suvremeni Izrael jednostavno hodi proročkim stopama drevnoga Izraela.

„Jedna stvar opterećuje moju dušu: veliki nedostatak Božje ljubavi, koja je izgubljena zbog ustrajnog opiranja svjetlu i istini, te zbog utjecaja onih koji su bili zauzeti aktivnim radom i koji su, usprkos dokazima nagomilanim na dokazima, vršili utjecaj da osujete djelo poruke koju je Bog poslao. Upućujem ih na židovski narod i pitam: Moramo li ostaviti svoju braću da pođu istim putem slijepe otpornosti, sve do samoga kraja vremena milosti? Ako je ikada neki narod trebao istinite i vjerne stražare, koji neće šutjeti, koji će vikati dan i noć, objavljujući upozorenja koja je Bog dao, onda su to adventisti sedmoga dana. Oni koji su imali veliku svjetlost, blagoslovljene prilike, koji su, poput Kafarnauma, bili uzvišeni do neba u pogledu prednosti — hoće li zbog neiskorištavanja biti prepušteni tami koja odgovara veličini dane svjetlosti?”

„Želim usrdno apelirati na našu braću koja će se okupiti na Generalnoj konferenciji da poslušaju poruku upućenu Laodicejcima. Kakvo je njihovo stanje sljepoće! Ovaj vam je predmet iznova i iznova iznošen pred oči, ali vaše nezadovoljstvo vlastitim duhovnim stanjem nije bilo dovoljno duboko i bolno da bi dovelo do reforme. ‘Govoriš: Bogat sam, i obogatio sam se, i ništa mi ne treba; a ne znaš da si upravo ti nesretan, i jadan, i siromašan, i slijep, i gol.’ Krivnja samozavaravanja počiva na našim crkvama. Vjerski je život mnogih laž.” Manuscript Releases, volume 16, 106, 107.

„Kafarnaum” je bio grad koji je Isus izabrao kao svoj vlastiti grad.

„U Kafarnaumu je Isus prebivao u razmacima svojih putovanja amo-tamo, te je to mjesto postalo poznato kao ‘njegov vlastiti grad’. Nalazio se na obalama Galilejskog mora, i blizu granica lijepe genezaretske ravnice, ako ne zapravo na njoj.” Čežnja vjekova, 252.

Krist je izabrao Kafarnaum kao što je nekoć izabrao Jeruzalem.

A njegovu ću sinu dati jedno pleme, da David, sluga moj, ima svagda svjetiljku preda mnom u Jeruzalemu, gradu koji sam sebi izabrao da ondje postavim svoje ime. 1 Kings 11:36.

Krist je 1844. izabrao adventizam kao svoj grad, a do 1863. adventizam je ponovno sagradio grad „Jerihon”, simbol laodicejske udobnosti i blagostanja. Kao sa starim Izraelom, tako i s modernim Izraelom. Adventizam vjeruje da su oni građani Božjega posebnog grada, ali su odbacili „veliku svjetlost” koja pruža dokaz građanstva. Kao Šilo u vrijeme Elija, Hofnija i Pinhasa, adventizmu će biti suđeno prema „velikoj svjetlosti” koju su imali priliku primiti.

„Među onima koji se izjašnjavaju kao Božja djeca, kako se malo strpljivosti pokazalo, koliko je gorkih riječi izgovoreno, koliko je osude izrečeno protiv onih koji nisu naše vjere. Mnogi su na one koji pripadaju drugim crkvama gledali kao na velike grešnike, premda ih Gospodin tako ne smatra. Oni koji tako gledaju na članove drugih crkava trebaju se poniziti pod moćnom rukom Božjom. Oni koje osuđuju možda su imali samo malo svjetla, malo prilika i prednosti. Da su imali svjetlo koje su imali mnogi članovi naših crkava, možda bi napredovali daleko brže i bolje predstavili svoju vjeru svijetu. O onima koji se hvale svojim svjetlom, a ipak ne hode u njemu, Krist kaže: ‘Ali kažem vam: Tiru i Sidonu bit će podnošljivije u dan suda nego vama. I ti, Kafarnaume [adventisti sedmoga dana, koji su imali veliko svjetlo], koji si uzdignut do neba [po prednosti], bit ćeš oboren do pakla; jer da su se u Sodomi dogodila silna djela koja su se dogodila u tebi, ostala bi do današnjega dana. Ali kažem vam da će zemlji sodomskoj biti podnošljivije u dan suda nego tebi.’ U ono vrijeme Isus odgovori i reče: ‘Hvalim te, Oče, Gospodaru neba i zemlje, što si ovo sakrio od mudrih i razboritih [u vlastitoj procjeni], a objavio malenima.’”

„A sada, budući da ste učinili sva ta djela, govori Gospod, i ja sam vam govorio, ustajao rano i govorio, ali vi niste slušali; i zvaao sam vas, ali vi se niste odazvali; stoga ću s ovim Domom, koji se zove mojim imenom, u koji se uzdate, i s mjestom koje sam dao vama i vašim ocima, učiniti kao što sam učinio sa Šilom. I odbacit ću vas ispred svojega lica, kao što sam odbacio svu vašu braću, sav rod Efrajimov.“

„Gospodin je među nama uspostavio ustanove od velike važnosti, i njima se ne smije upravljati onako kako se upravlja svjetovnim ustanovama, nego prema Božjem poretku. Njima se treba upravljati s pogledom uprtim jedino u njegovu slavu, kako bi se na svaki način spasile duše koje propadaju. Božjem su narodu došla svjedočanstva Duha, pa ipak mnogi nisu poslušali ukore, upozorenja i savjete.

„Čujte sada ovo, narode bezumni i nerazumni, koji imate oči, a ne vidite; koji imate uši, a ne čujete: zar se mene ne bojite, govori Gospod; zar nećete drhtati pred mojim licem, mene koji sam postavio pijesak za među moru, vječnom odredbom da je ne može prijeći? I premda se valovi njegovi uzburkavaju, ipak ne mogu nadvladati; premda huče, ipak je ne mogu prijeći. Ali ovaj narod ima srce odmetničko i buntovno; odmetnuli su se i otišli. Niti govore u svome srcu: Bojmo se sada Gospoda, Boga svojega, koji daje dažd, i rani i kasni, u njegovo vrijeme; koji nam čuva određene tjedne žetve. Vaša su bezakonja odvrtila ovo, i vaši su grijesi uskratili od vas dobra.... Ne sude parbe, parbe siročeta, pa ipak napreduju; i pravo ubogih ne sude. Zar da ne pohodim zbog ovih stvari? govori Gospod; zar da se duša moja ne osveti nad narodom kakav je ovaj?“

„Hoće li Gospodin biti prisiljen reći: ‘Ne moli se za ovaj narod, niti podiži vapaj ni molitvu za njih, niti mi posređuj: jer te neću uslišiti’? ‘Zato su daždovi bili uskraćeni, i nije bilo kasne kiše.... Nećeš li od ovoga vremena vikati k meni: Oče moj, ti si vođa moje mladosti?’“ Review and Herald, 1. kolovoza 1893.

U sljedećem ćemo članku nastaviti naše razmatranje „velikoga svjetla” koje je Williamu Milleru dano o knjizi Otkrivenja.

„Kad je Krist došao na svijet da utjelovi pravu vjeru i uzvisi načela koja trebaju upravljati srcima i djelima ljudi, laž je bila tako duboko obuzela one koji su imali tako veliku svjetlost da više nisu razumijevali svjetlost niti su bili skloni odreći se predaje radi istine. Odbacili su nebeskoga Učitelja, razapeli Gospodina slave, kako bi zadržali vlastite običaje i izmišljotine. Upravo se isti duh očituje u svijetu danas. Ljudi se protive istraživanju istine, bojeći se da bi njihove predaje mogle biti uzdrmane i da bi se mogao uvesti nov poredak stvari. U čovječanstvu postoji stalna sklonost zabludi, a ljudi su po naravi skloni visoko uzdizati ljudske zamisli i znanje, dok se božansko i vječno ne razabire niti cijeni.” Counsels on Sabbath School Work, 47.